

Folketingets Europaudvalg
Christiansborg
1240 København K

Dato 1. november 2008

J nr.

Klima- og energiministerens svar på spørgsmål 188, alm. del, stillet af Europaudvalget ved brev af 2. oktober 2008.

Spørgsmål 188:

”Ministeren bedes - i forlængelse af besvarelsen af samrådsspørgsmål S i Europaudvalget den 30. september 2008 - redegøre for de finansieringsforslag, som Kina, Mexico, Norge og Schweiz har fremlagt under forhandlingerne op til klimakonferencen i Poznan.”

Svar:

Udviklingslandene har gentagne gange påpeget behovet for finansieringsmekanismer til at understøtte udviklingslandenes klimatiltag. De har især fokus på fondsfinansiering af teknologioverførsel og tilpasningsindsatser.

Under forhandlingsmødet i Bonn foreslog Schweiz en model til finansiering af klimaaktiviteter. Fonden skal finansiere klimainitiativer i bredere forstand, om end Schweiz fortrinsvis har betonet behovet for støtte til tilpasning. Hvert lands bidrag til fonden baseres på en global CO₂-skat på 2 US dollars per tons CO₂-udledning. Lande med et CO₂-udslip på mindre end 1,5t per indbygger er undtaget. Det foreslås, at landene skal indbetale deres provenu til en National Adaptation Fund (NAF) og til en fælles Multinational Adaptation Fund (MAF). Bidraget til MAF afhænger af landets indkomstniveau. De foreslår tre kategorier af lande. Lavindkomstlande skal betale 15 pct. til den fælles fond MAF. Mellemindkomstlande skal betale 30 pct. og højindkomstlande skal betale 60 pct.

På forhandlingsmødet i Bonn i juni genfremsatte Mexico et forslag fra Bali om en klimafond. Forslaget lægger op til skabelsen af en ny multilateral fond under UNFCCC, som skal finansiere såvel reduktionsindsatser som tilpasningsindsatser. Alle lande, undtagen de mindst udviklede lande, skal bidrage til fonden. Bidragsstørrelsen vil afhænge af landets økonomi, niveau for udledninger af drivhusgasser og befolkningstal. Mexico sigter efter en fondsstørrelse på minimum 10 mia. USD årligt og gradvist stigende. Fondsforslaget giver ikke klarhed over hvilke aktiviteter fonden skal finansiere eller hvordan fonden spiller sammen med markedet og private investeringer. Forslaget er usædvanligt, fordi der medtænkes en finansiering, hvor også udviklingslandene bidrager, og fordi fonden giver incitament til reduktionsindsatser også for de store udledere i udviklingslandene.

Norge har ligeledes fremlagt et forslag til finansiering af en fremtidig klimaaf tale. Det norske forslag lægger op til at en mindre del af CO₂-kvoterne ikke uddeles til landene, men derimod bortauktioneres centralt, eksempelvis af en international bank. Indtægten fra auktionen skal så overføres til klimaindsatsen i udviklingslandene. Der foreslås ikke, hvor stor en del af kvoterne, der skal auktioneres centralt. Det foreslås heller ikke, hvordan midler skal bruges og hvilke aktiviteter de skal finansiere. Fra norsk side betones behovet for finansiering til tilpasningsindsatser dog.

Kina tager i deres finansieringsforslag udgangspunkt i G77's forslag som fremlagt i Bonn. Begge forslag kræver at midler til udviklingslandenes klimaindsats skal være nye og additionelle i forhold til udviklede landes eksisterende finansieringsforpligtelser, og at disse ekstra midler skal udgøre mellem 0,5-1 % af Anneks-I-landenes BNP. For at kanalisere disse midler foreslås oprettet tre fonde, Convention Adaptation Fund, the Mitigation Fund og Multilateral Acquisition Fund. Disse fonde skal i følge forslaget a) operere under COP'ens myndighed, b) have lige og balanceret repræsentation af alle Parter i et transparent og gennemskueligt system og c) skabe nem adgang til midlerne for udviklingslandene og have lave administrationsomkostninger. Dernæst understreger Kina, at midler, der gives uden for Klimakonventionen, ikke kan medregnes i udviklede landes opfyldelse af konventionens krav om at støtte klimaindsatsen i udviklingslande som beskrevet i Klimakonventionens artikel 4.3.

Med venlig hilsen

Connie Hedegaard